

KARLAR Í HJÚKRUN

HJÚKRUN ER „KÚL“ EN KREFJANDI STARF

„ÆTLI UPPHAFLEGA hugmyndin hafi ekki kviknað árið 2001 þegar ég sá hjúkrunarfræðing á sviði með einni þekktustu dauðarokksveit Íslandssögunnar og sá að maður með þennan harða „front“ gæti starfað við jafnfallegt og heillandi fag sem hjúkrun er. Áður fyrr hélt ég að bara mjúku týpunar færu í hjúkrun og hafði allnokkra fordóma gagnvart karlmönnum í því, en að sjá töffara sem þennan gaur starfandi við þetta fag, gjörbreytti þeim viðhorfum mínum. Þar sá ég að hjúkrun gat líka verið kúl og að hver sem er ætti erindi í fagið.“

Nokkrum árum síðar hóf Gunnar Pétursson störf á hjúkrunarheimili í aðhlynningu og vann þar í tvö ár samhliða menntaskóla. „Í því góða starfi kynntist ég nokkrum hjúkrunarfræðingum og heillaðist af faginu og fjölbreytileika þess. Ég komst fljótt að því að ég gæti starfað við næstum hvað sem væri sem hjúkrunarfræðingur, og úr varð að ég skráði mig í hjúkrun árið 2006,“ segir hann. Í náminu heillaði bráðasviðið og fékk hann síðar starf þar haustið 2010. „Það varð ekki aftur snúið. Bráðasviðið heillaði mig það mikið að ég fann að ég vildi læra meira, og ákvað því að fara í sérnám til Ástralíu, sem ég og gerði. Í því námi öðlaðist ég gríðarlega reynslu og þekkingu, bæði fræðilega og klíniska, og kom til baka með fullan haus af góðum hugmyndum fyrir starfið sem ég held áfram að tileinka mér í daglegu starfi.“ Gunnar vinnur sem bráðahjúkrunarfræðingur á bráðadeildinni í Fossvogi.

Að minnsta kosti eitt góðverk á dag!

Að mati Gunnars eru kostirnir margir við hjúkrunarfræðina, hvort sem maður vill starfa við rannsóknir, klíník eða kennslu. „Ef þú færð leið á núverandi starfi þá er bara að breyta til! Möguleikarnir eru nær endalausir innan fagsins, og ég held að ég muni seint staðna í starfi.“ Hann telur kosti vaktavinnunnar vera mikla. Auðvelt sé að skipuleggja sínar eigin vaktir og haga þeim kringum lífsstíl hvers og eins. En mesti kosturinn sé starfsandinn á núverandi vinnustað. „Eins finnst mér starfsandinn á vinnustaðnum mínum núna vera frábær, og mér finnst það langbesti kosturinn við núverandi vinnustað. Ég vinn með frábæru fólki undir krefjandi aðstæðum, og veit að í lok hverrar vaktar fer ég heim með þá vitneskju að ég hafi gert að minnsta kosti eitt góðverk.“

„Starfið er engan veginn auðvelt, og ég held að það þurfi sterkar týpur til að haldast í faginu.“

Hjúkrunarstarfið er krefjandi og að mati hans fjarri því að vera auðvelt, og því sé hið úrelta viðhorf að þeir karlmenn sem leggi fyrir sig hjúkrun séu „iðulega þessar mjúku týpur“, líkt og Gunnar orðar það, og að starfið sé ekki nógu karlmannlegt, fjarri raunveruleikanum. „Þetta er kolrangt viðhorf byggt á vanþekkingu, og ég segi skýlaust að maður þarf að

hafa „guts“ til að vinna í faginu með alls konar líkamsvessa, órólega og aggressíva sjúklunga, og auðvitað þarf maður að geta sýnt á sér mjúku hliðarnar til að ná góðu sambandi við skjólstæðingana. Starfið er engan veginn auðvelt, og ég held að það þurfi sterkar týpur til að haldast í faginu.“ Önnur ástæða fyrir því að ekki eru fleiri karlmenn í faginu en raun ber vitni er sú klisja að þeir sem leggi fyrir sig hjúkrun hafi ekki treyst sér í lækinn – „að við séum eins konar handbendi lækna á sjálfstæðrar hugsunar“, segir hann. „Það er alls ekki rétt. Ég er til dæmis með sex ára háskólanám að baki, og ekki var auðvelt að komast gegnum það“, segir Gunnar, en í framhaldsnámi sínu í Sydney í Ástralíu voru 40% nemenda karlmenn. „Þar kippti sér enginn upp við að það væru karlmenn í hjúkrun.“

Vantar sterkir fyrirmyndir til að fjölga karlmönnum í hjúkrun

Til að auka hlut karlmanna í hjúkrun telur Gunnar að það þurfi að tefla fram sterkum fyrirmyndum fyrir þá stráka sem hafa áhuga en skortir þor til að fara í hjúkrun. „Það þyrfti að fara í gang með herferð sem sýnir stráka í faginu, og fjölbreytilegan bakgrunn þeirra, og setur upp þá ímynd að hjúkrunarfræði sé fyrir alla – ekki bara vissar týpur.“ Sjálfur er Gunnar forfallinn áhugamaður um gamla Suzuki-jeppa og fer í ferðalög á jeppanum hvenær sem færi gefst. „Ég elska að ganga á fjöll og skoða hálendið eða nágrenni borgarinnar, og finnst skemmtilegast í heimi að ferðast innanlands og utan. Ég eignaðist tvíbura 1. apríl síðastliðinn þannig að ég býst við að föðurhlutverkið taki yfir sem stærsta áhugamálið mitt næstu árin,“ segir Gunnar.